

Мария Илиева

Страх ме е

Страх ме е, от неизказаните думи,
от всичките преглътнати мечти,
несдъвкани желания,
от неизречените мисли ме е страх...
От нищото...
От нищото страхувам се...
От нищото!
И тези разпиляни по паважа
стари вестници
след време ще разказват минало...
За което, никой няма да попита.
Във тези прашни,
празни улици
без цвят...
Душите ни са посивели!
Клошарите край кофите –
щастливи,
прегръщат празната бутилка,
дори за това,
че другите ги псуват
е някаква утеха днес.
И повод, беззъбо да се смеят на
дребната ни същност.
А кучетата злобно вият.
Да, страх ме е във този свят
от изхабена делничност,
от липсата на вяра...
Конфекция на чувства.
Манекени-хора.
Неоновите лампи
са препълнени със лицемерие...
Да, страх ме е!
Крясък в тъмнината... Ехо.
И няма кой приятел да ти каже,
че той бълнува също,
буди се треперещ.
Страхът от утрешния ден,
предчувствието, че ще полази
след някой час, подобно паяк,
делник.
И ще се озъби на прозореца!

Че, вчера бе предателство!
А утрото... какво е?
Да можеш да прегърнеш някой,
да му шепнеш:
– Страх ме е,
Да, страх ме е!
– И мен... – задъхан да отвърне.
Поовехтяли добродетели
ветреят се във тъмен ъгъл
и питам се какво ще дойде утре...
И... страх ме е!
Поетите са днес бедняци,
но са свободни те,
и тяхното богатство
е друго, малко по-различно
от капещите изби
в които гнием...
Сред бурканите от делници.
... И никой няма да ги спре!
Сред сивите си мисли,
не ще да ги наврете,
в бетонните кутийки,
в които,
заровени по двама-трима
преплитае си дните.
А там, пред храма Божий,
със бялата брада,
един усмихнат старец
с изпросени стотинки
гълъбите храни.
Децата си играят в парка
и кротко той ги благославя...
Един живот безценен е...
Със вяра,
построй врата към Рая.
А колко струва тази вяра?
Богат е този старец, чист е,
макар без покрив и едничка стая...
Защо са му,
защо са му, когато
земята цялата
е негов дом...

На гладния подайте къшей хляб,
на бедния една от ризите...
Да, страх ме е от този свят!
Кажете, хора, как така
не ви е – сякаш – никак страх
и как живеете сами?!
Да, страх ме е!
Да, страх ме е...
за вас.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10110>]